

napísal
Ján Uličiansky

ilustroval
Peter Čisárik

VEVERIČKY

VEVERIČKY

VEVERIČKY

napísal
Ján Uličiansky

ilustroval
Peter Čisárik

„Mladá veverica obyčajná (*Sciurus vulgaris*) je čulé, veselé a naskrz neškodné zvieratko, ktoré sa rado dá hladkať a rozmaznávať. Pozná svojho opatrovateľa, je prítulná, učenlivá, prichádza na zavolanie,“ – píše o veveričkách pán Brehm v knihe *Život zvierat*.

Dobre, vyskúšame to:

„Veronka, Veronka, pod sem!“

Hop... hop... hop... Už je tu! Malá, hnedočervená, s kučeravým chvostom, predeleným pútcom. Sadne si na zadné labky a prednými poprosí:

„Máte oriešok?“

„Máme, ale nie obyčajný. Rozprávkový. Je v ňom rozprávka o tebe...!“

Na jedli, na trinástom poschodí, žila jedna veverička Veronka. Bola prítulná, učenlivá, ale že by bola bývala veselá, to sa nedá povedať. Prečo? Jedlička voňavá, že prečo! Tak napríklad: ráno vystrčila ňufáčik z hniezda, zavetrila – a hneď kuci-kuci-kuci! Rozkašlala sa od dymu, čo sa plazil po lese.

Vraj – les!

Už dávno nebol voňavý a svieži ako voľakedy. Zo sivých stromov prchlo smutné lístie a suché ihličie z jedličiek, smrekov a borovic padalo pri každom závane vetra.

„Moje nervy!“ vzdychla veverička. „Zasa je nízky tlak!“ Urobila si kávu a potom šla na nákupy.

Pred šiškárnou stál dlhý rad veveričiek. Rozprávali sa o deťoch a o počasí...

„Majú šišky?“ opýtala sa Veronka.

„Treba čakať!“ znela odpoveď.

Nebudem čakať, pomyslela si
Veronka, skočím do lieskovín...

V lieskovinách mali zatvorené,
lieskovce tento rok vôbec nedostali.
Veronka pobehala po celom lese, ale
nikde nič nebolo dostať. Nakoniec sa
zastavila v jednom vtáčom hniezde
a kúpila si tri vajíčka. Aspoň niečo,
utešovala sa a vrátila sa domov.

„A čo teraz?!“ vzdychla
Veronka.

Domáce práce ju akosi
nepriťahovali, s ostatnými vevericami
si nijako zvlášť nerozumela...

Čítať sa ešte nenaučila...

Hop, čítanie radšej nechajme
bokom!

Vráťme sa radšej k tomu, čo Veronka robila vo voľných chvíľach najradšej! Najradšej ležala prikrytá kučeravým chvostom a premýšľala. A ako tak premýšľala, pomaly, pomaličky zaspávala, až za-spa-la.

Sníval sa jej krásny sen, akože býva na tridsiatom treťom poschodí vysokánskeho domu..., teda stromu. No a ten strom bol vnútri úplne dutý, viete, no a v tej dutine bol výťah. Veronka sa už nemusela škriabať po kmeni stromu, ale jednoducho nastúpila do výťahu a – úúúúú – bola hore! Ešte väčšiu výhodu to malo pri ceste späť, pretože Veronka nerada skákala z výšky, bála sa a pri skoku vždy musela silno zažmúriť oči... To však nie je dôležité. Dôležité je to, že ten strom nebol obyčajný, ale taký, že v ňom bola šiškáreň, lieskoviny i ovocie-zelenina, všetko pod jednou strechou.

Fíha, to by bol život!

Veronka sa usmievala zo sna, cerila hryzáky a odrazu:
VRRRR... VRRRR... VRRRR!

To nechrápala naša malá kamarátka, to bol zvuk, ktorý prichádzal zvonku. Veronke sa nechcelo prerušiť krásny sen, obrátila sa na druhý bok a uši si schovala pod chvostík.

Rúb, rúb, rúb, zrúb strom!
Rúb, rúb, zrúb ďalší strom!

Môžeš ho aj spáliť,
zmerajte si sily...

Rúb, rúb, rúb, zrúb strom!
Rúb, rúb, zrúb ďalší strom!

Môžeš ho aj spáliť,
zmerajte si sily...

Obrátíme stromy naruby,
zeleným sa to vraj neľúbi!
Chcú do lesa chodiť na huby,
teraz nájdú len samý peň!

Rúb, rúb, rúb, zrúb strom!
Rúb, rúb, zrúb ďalší strom!

Zubatá sa teší,
padnú ďalšie lesy!

Strom je tvojím súperom!
Tvojím súperom!

Vraj plašíme lesné zvieratá,
s tým z nás ozaj nikto nerátal,
drevo má pre nás cenu zlata
nás zaujíma len čistý zisk!

Rúb, rúb, rúb, zrúb strom!
Rúb, rúb, zrúb ďalší strom!

Smrek alebo jedľa,
stál – a už je vedľa!

Rúb, rúb, rúb, zrúb strom!
Rúb, rúb, zrúb ďalší strom!
Zvaľ ho jedným úderom!

„Veverička skákavá, čo sa to robí?“ vyskočila Veronka. Prudko sa strhla zo sna, ako keď sa nám zdá, že padáme kdesi do hĺbky. Veronka padala, ale nie z postele, padala z jedle, ktorú ľudia práve spílili. To vrúr robila elektrická píla.

„Len-len, že som sa nezabila!“ pišťala Veronka a trielila preč zo spadnutého hniezda, zo zálahy dolámaných konárov, stonajúcich prútikov, kvíliaceho dreva. Moje nervy, spília veveričke strom rovno pod nosom..., teda ňufákom! Ľudia naozaj nie sú normálni! myslela si Veronka.

A potom sa nervovo zrútila. Kade chodila, plakala, mykala chvostíkom, nie a nie si nájsť nové miesto. Nakoniec sa Veronka uchýlila do dutiny starého stromu.

Klop...! Klop...! Klop...!

„Nie som doma a nikomu neotváram!“ kričala z postele.

„Veď som to neklopal tebe, ty hlúpa!“ smial sa dateľ.

Hľadal červíky, preklepával chorý strom:

„Počúvaj, a nie si ty vlastne chorá?!“

„Samozrejme, že som chorá!“ zapišťala Veronka.

„Nervovo som sa zrútila z vysokej jedle aj s hniezdom!“

A znovu sa rozplakala.

Ďateľovi bolo Veronky ľúto:

„Neber si to tak... Určite sa z toho dostaneš.

Mala by si zmeniť prostredie, ísť na čerstvý vzduch!

Možno by si mohla ísť niekam do kúpeľov.“

